

Kdo je naučil ptice peti?

Spisal Vaclav Kosmak. Preložil Jožef Gruden.

S tal sem majevega jutra v lesu, oprt ob star javor. Listje na drevju se je šele razvijalo iz popkov. Solnce je svetilo z vsemi žarki na pomladno zeleno travo, na bele spominčice in na neme vijolice — svetilo tako jasno, tako polno, da je vsa rosa žarela od njegovega lesketanja.

A nad menoj po vejah vam je bilo tako piskanje, tako žvižganje, tako ščebe-tanje, toliko smeha, toliko radovanja, da sem omamljen zatisnil oči kakor v snu te čarobne godbe.

„Moj Bog!“ sem zaklical, „kako krasen je tvoj svet!“

Šel sem dalje po razkošnem gozdu, a koder sem šel, so zvedavo gledale črne oči name ter me pozdravljali sladki glasovi. Pri mladem ptičku sem obstal:

„Prosim te, ljubi ptiček, kje si dobil ta razkošni spev? Srcé mi radosti poskakuje!“

„Gospod“, je zaščeбетal ptiček, „očka me je naučil.“

Ptičkov oče je sedel na bližnji veji in zaslišavši najin pogovor, je ljubko pokimal z glavico in zažvr-golel: „Da, jaz sem ga naučil.“

„Kdo pa tebe?“

„Mene tudi oče — ali že zdavna — zdavna.“

„A kdo je tvojega očeta naučil?“

„Dedek — temu je že cela večnost. Dalj ne pa-metuje nihče.“

Zraven na drevesu je sedel star, osivel škorec, važno, mirno povešajoč glavo. Ob zadnjih ptičkovih besedah pa jo je obrnil na našo stran kakor starček, ki že slabo sliši, pa privzdignil krili, odprl oglodani kljun ter odgovoril počasi z hripavim glasom: „Ni res, da nihče dalj ne pomni. Saj ne veš, kaj govoriš. Jaz pametujem in vem, kaj in kako je bilo v začetku. Torej poslušajte, da boste vedeli!“

In škorec si je otrl kljun ob krilo ter jel pripove-dati: „Ko je Gospod Bog ustvaril svet, so izprva kri-

čali vsi ptiči, kakor je kateri umel, kakor mu je kljun zrastel. Letali so semtertja, skakali po vejah, se radovali — a v njih kriku in viku ni bilo nič lepega, nič ljubkega. Hvalili so sicer Boga, da jih je del v tako krasan svet, ali ta hvala ni bila blagoglasna in Gospodu Bogu ni bila všeč. In Bog si je mislil: „Naučim jih peti“, in kar je namenil, je storil. Nekega lepega jutra so slišali ptiči iz dola in travnika nekaj tako sladkega, da jim je zastajala sapa. Niso pa vedeli, kaj bi to bilo? Pogledali so dol in zazrli tri angele, ki so godli tako sladkó, tako pretresljivo, tako milo, kot še nihče, kar je živ, ni slišal take godbe in je tudi več ne bo slišal, dokler ne pride v raj, od koder so prileteli ti trije angeli. Ves gozd je tedaj utihnil začudenja ter slastno prisluškal.

Angeli so doigrali ter zaklicali ptičkom: „Ne bojte se, priletite bliže. Ako vam je všeč, naučimo vas tudi peti.“

Sraka se je porogljivo zasmejala ter dejala skromnemu slavcu: „Leti tja, sivec, in uči se, da boš bolj prekanjen. Jaz tem trem ne verujem, lažejo“ — pa je odletela.

Tihi, odkritosrčni slavec, tedaj zaničevanec med ptiči, je prvi zletel ter sel angelu na ramo. Drugi ptiči so zleteli za njim. Nekateri so seli bliže, drugi dalje, nekateri so ostali na drevju, kakor se je komu zdelo. In angeli so jeli prepevati, da se je širom lesa razlegalo, in da ni bilo spoznati gozda same krasote.

Pestra šoja, prevzetni fazan in krasna papiga so dejali: „Čemu nam bo petje?“ in odleteli. Vrabec je oddaleč zagledal rdeče črešnje in je pozabil na spev, zletel je na nje: z njim je odletelo več ptičev. In poglejte: ti ptiči, ki so odleteli, se niso naučili peti; ti pa, ki so poslušali, pojo odsihdob tako lepó, da odmeva po lesu. In dobroverni slavček, ki je verjel angelom ter šel najbliže, poje slajše od vseh drugih ptičev. Naučil se je največ. Kdor izmed nas pride v raj in bode slišal pojoče angele, bo videl, da govorim resnico. A vi mladiči, ne verujete starcem.“

Škorec je stresel z glavo, jo povetil in premišljeval dalje.

